

VERSONS DE PATRIA

AL REYNE VALENCIA.

*Ya a traició, ya a traició, ¡oh patria aimada!
te feren en lo cór mortal ferida,
y muntés el calvari de la vida
d' espines la teua anima prenyada.*

*Vil extrany te comtemples abandonada
en ton somni letargich adormida,
y clavada te en tú sa ma homicida
perqu' eres pera dell terra preciada.*

*Si sentes sét de llibertat y gloria,
móstrali dignament passats agravis
recordant tristes fulles de l' historia,
paraules de pietat en vostres llabis,
la força de la raça, la memoria,
la inquebrantable fe de nostres sabis.*

Enrich d' Yvernois.

Atoiadúres centralistes

L' odiós centralisme abatolle les energies locals, enmigranya l' llest desenroll de les activitats comarcanes, seme' els brots iniciaors de millors cā no duptarho pogueren esclatar flayrosament a la revòlta de llur asahonat temps en escullades branques de regeneració y grandea.

Son a manta 'ls perjuïns que l' centralisme 'ns fa arreplegar dins lo terré polítihc, en lo qual mos fá baquegar de riure vore a cualsevol Alcalde del nostre reyalme abocar desde la cadira presidencial barbarrisomes castellans a cabassaes, donant mal de ventre sense voler als seus conciutadans, quins se maravellen escoltant la desbromá 'n trontoll de paraules, quals lletres no s' apequen les unes a les altres ni en cola. Y si ací s' arrematave tot ya estava bé, lo jocant es que la mar de vegaes, per alló de qu' en terra de cecs lo tort es lo rey, pot tot assó regolfarse 'n profit vanitos d' algú empleat foraster, que d' ells ne tenim enramats una fotracá.

Mos dirán cā fi de plantar les fites a dit abús huí necessari, pà d' aixó s' establissem les escoles obligatories de llengua castellana, satisfent en llurs aules la precisió que tenim d' entendremos tots los peninsulars ab una rónega parla. A d' aixó hem de dir com a resposta que 'ns satisfá fermament depredre coses que no sabem encara del tot; pero be pogués també l' Govern, que pera demandar dinés pareix un grapat de lliures de sangoneres, posar estudis dels idiomes regionals, y que desde 'ls Governadors d' hasta lo darrer escrivent o polissero forasters, se calfaren un poc lo cap avans d' esser endreçats açí; y aixina sense necessitat d' interpret coneixerien més a fons nostres antigues institucions, la naturalea del nostre clim, les necessitats en les quals naveguem.

Tancare l' article parlant de que 'n l' ordre econòmic lo Poder Central mos té fets una calamitat. Pera escançar miquinories com la demolició d' un edifici públic, vendre bens comunals, obtindre subvencions grosses o xicotetes y altres pareguts assunts, se necessite fer molta faena y prendre moltes suaes en anaes y

L' home a la Dona

UN PROBLEMA

Una eminentíssima periodista francesa, Mlle. Marie Laparcerie ha publicat un follet dedicat a contestar esta pregunta: «¿Com encontrar marit després de la guerra?» Y argumenteje, aixina: «El número de elegides será curt. Urgix puix, per damunt de tot, que cada una se resolga a contarse entre les privilegiades, que la idea *yo vulch casarme!* vos acompañe per tot arreu».

Francament, si les fadrines y viudes jovens y no jovens, se limiten a viure obsesionaes per el pensament y el desig de casarse, es mol possible que no se casen, encara que l' dotor Mardeu, en el que apoya el seu argument la brillant escritora francesa, sostinga que «tot lo que 's vol de veritat se conseguix», porque la experientia, que 's dota en totes les ciencies, mos fa vore la manifesta falsetat d' esta teoria. ¡Les coses que ham desitjat ab deliri... y que no han conseguit!

Pero es possible que l' problema

no estiga ben plantejat per Mlle. Laparcerie. La guerra, entre atres resultats, tindrà el de obrir a les dones moltes portes que fins ara tenien tancaes en el comerç, la industria, la banca, els ferrocarrils, etc. etc. Pera les dones no serà com fins ara, en algunes, el matrimoni la resolució del problema econòmic. Es possible qu' entonces siguen els homens els que necessiten casarse pera viure.

Apart d' assó está el pleit sentimental y romantich. Y en eixe sentit es mol possible que tinga raó la espiritual escritora francesa.

Dies passats me feu molta gràcia una caricatura que viu publicà en una revista, també francesa. Una senyoreteta guapissima y elegantment vestida, del brás de un home, curro y coixo. Sentades en un banch, mirant passar la parella dos senyoretetes jovens també y tan guapes com aquella y com aquella de modals y pressencia distinguidíssima. Una d' éstes dia a l' altra:

—¡Qué sort la de X...! ¡Conseguir un marit cassi sancer!...

MANEL BELLIDO Y RUBERT.